

Regeneració democràtica a Reagrupament: sí però sempre

Carta oberta als membres de Reagrupament, a la societat catalana en general i als mitjans de comunicació

Xavier Rull

Membre de Reagrupament. Secretari dimissionari de l'assemblea comarcal de Reagrupament a l'Alt Camp. Coordinador dimissionari de la comissió d'organització territorial del grup de treball del territori per a l'elaboració del programa electoral.

Els fets ocorreguts entre el dissabte 30 de gener i el dilluns 1 de febrer del 2010 a l'associació Reagrupament (RCat) obliguen a explicar què ha passat. A hores d'ara els qui tenen la responsabilitat de fer-ho (Carretero i la seva Junta) encara no ho han fet. Això desacredita una organització que fa de la transparència bandera. Presento aquest escrit, doncs, amb la finalitat d'explicar què ha passat. Al final —i també en un punt al mig de l'escrit— faig unes petites valoracions de tot plegat. Demano disculpes d'entrada per la llargada del text, però entenc que la complexitat dels fets requereixen una explicació clara i, com es podrà comprovar, per això mateix extensa.

La crisi de RCat és fruit d'una actuació de Joan Carretero a parer meu molt qüestionable. Tal com assenyalen alguns mitjans digitals —i he pogut corroborar en parlar amb diversos reagrupats—, Carretero tenia gairebé tancat un pacte amb Joan Laporta. Malgrat que molts reagrupats no tenim clara l'opció Laporta (hi veiem una ambició desmesurada, i molts col·laboradors seus al Barça han sigut defenestrats, cosa que diu poc a favor seu), també és cert que té molta presència mediàtica.

El reglament de RCat estableix que, en unes eleccions, els candidats de RCat s'han d'escollir internament per primàries; i també que, en cada circumscripció electoral, són els reagrupats de cada circumscripció els qui escullen el respectiu cap de llista. Es pot entendre que Laporta no vulgui passar per unes primàries, sigui pel seu tarannà, sigui perquè no vol córrer el risc de no sortir elegit. En tot cas, això ha portat a un pacte entre Carretero i Laporta amb vista a la confecció d'una candidatura a les eleccions al Parlament de Catalunya: RCat es queda les circumscripcions de Girona i Tarragona i Laporta les de Barcelona i Lleida. Tal pacte és contrari a l'esperit de RCat (no es tractava de repartir el poder sinó de treballar pel país?) i al seu funcionament (el conjunt dels associats no ha pogut opinar sobre aquesta qüestió, almenys fins avui).

Però és que, a més, Carretero ha maniobrat per assegurar-se els caps de llista de les circumscripcions que li toquen: ell es presenta per Girona i la seva companya Sandra Lomas per Tarragona. Lomas no tenia assegurada l'elecció, ja que hi havia altres precandidats, com Albert Pereira i Jaume Renyer, amb més suports al Camp de Tarragona. Davant d'això, Carretero va proposar que tots els reagrupats de tot Catalunya votessin els candidats de les quatre circumscripcions. Això vol dir que els reagrupats de Barcelona (i de Girona i Lleida) podrien escollir els candidats per Tarragona, i viceversa. Cal tenir present que a Barcelona hi ha un nombre elevadíssim de reagrupats, molt superior a altres territoris. Carretero, alhora, va maniobrar perquè Lomas pogués anar a tots els actes de RCat a Barcelona. La conclusió és òbvia: els reagrupats de Barcelona acabarien triant el candidat de Tarragona que coneixen (Lomas), i per molt que els reagrupats del Camp de Tarragona votessin un altre candidat, aquest no tindria opcions.

La fórmula de primàries proposada per Carretero no va ser ben rebuda per molts reagrupats per motius diversos: per poc apropiada (com pot votar algú de Girona els candidats de Lleida, si no els coneix?); perquè traeix l'esperit democràtic de la formació (RCat proposa que hi hagi circumscripcions petites i que cada diputat hagi de donar compte a les persones que viuen a la seva circumscripció); i perquè no deixa de ser un cas de nepotisme. Però és que, a més, contravé el reglament de RCat. Així ho van expressar Renyer i Pereira com a membres de la Junta i altres reagrupats especialitzats en dret. Sembla poc ètic canviar les regles del joc a mig partit per tal d'afavorir una persona i penalitzar les opcions de les altres.

Dos membres més de la Junta, Emili Valdero i Francesc Abad, que han donat mostres clares de competència i bon fer, també van indicar que la proposta de Carretero no s'ajustava al reglament. Algunes agrupacions comarcals —incloent-hi els districtes de Barcelona— també van fer sentir la seva veu contrària a la proposta de Carretero. Davant d'això, a la Junta del 30 de gener Carretero va dir que o Valdero, Abad, Renyer i Pereira dimitien, o dimitia ell. Dues d'aquestes persones eren a la reunió i van demanar els motius concrets d'aquesta exigència, que Carretero no va donar, més enllà d'acusacions genèriques de deslleialtat. Acte seguit van demanar unes hores per pensar-s'ho, i Carretero va respondre que havien de plegar en aquell moment. Com que van decidir no dimitir, va ser Carretero qui va plegar, seguit pels altres membres de la Junta. L'ultimàtum plantejat per Carretero em sembla del tot inapropiat, per dues raons. Primer, perquè l'aportació de Valdero, Abad i Pereira al projecte és remarcable. De fet, sense ells RCat no hauria assolit la dimensió i el ressò que ha acabat tenint. I, segon, perquè puc afirmar que Valdero, Abad i Pereira no han obrat en contra del projecte, sinó sempre vetllant precisament per l'interès del projecte. I, si hi ha hagut interessos personals per part seva, no han estat en contraposició al projecte col·lectiu, i en tot cas aquests interessos personals sempre han estat (com els de qualsevol altre reagrupat) dins la legitimitat. Ambdues raons les puc subscriure amb tota claderat. (No puc parlar de Renyer perquè desconec quina ha sigut la seva trajectòria dins RCat.).

Aquest episodi mostra quin és el tarannà de Carretero: quan algú manifesta una opinió contrària el fa plegar de males maneres. I això que RCat havia de regenerar democràticament el país...Arran de tot plegat, dilluns 1 de febrer del 2010 els quatre membres de la Junta qüestionats per Carretero (Valdero, Abad, Renyer i Pereira) van dimitir. Gairebé immediatament —el mateix dia al vespre— Carretero va anunciar que tenia intenció de reprendre el càrrec de president de RCat. Aquest anunci va causar estupor entre molts reagrupats que aquella hora estaven reunits en una trobada de responsables territorials de RCat a Sant Boi de Llobregat. Entenien que, si gairebé tota la Junta havia dimitit, calia fer una assemblea perquè els associats triessin nova Junta. És la manera més lògica i més democràtica de resoldre una crisi d'aquesta envergadura. Doncs no: els dimitits ara diuen que no han dimitit, i per tant no cal fer cap assemblea. L'argument esgrimit és doble. En primer lloc, com que han plegat els altres quatre, ja no hi ha motiu per anarse'n (l'ultimàtum de Carretero era de la natura «o marxeu vosaltres o marxo jo»). En segon lloc, com que, segons el reglament, qui dimiteixi ho ha de fer per escrit exposant les raons, i Carretero no ha signat cap paper, legalment no ha dimitit. Com a mínim fa estrany que algú que ha dit que ha plegat després digui que no ha plegat. Però és que, a més, s'escuda en una argúcia legal: recorre a la legalitat establerta pel reglament per justificar la seva no-dimissió, però ell mateix se salta el reglament a l'hora d'imposar el funcionament de les primàries.

RCat ha perdut quatre persones valuosíssimes. De fet, Valdero, Abad i Pereira han fet funcionar l'organització amb una precisió formidable. Ja veurem com funciona a partir d'ara. El més greu és que Carretero i els seus seguidors (cas d'Imma Bellafont o Rut Carandell) han acusat injustament aquestes persones —i de retruc els seus col·laboradors de fora de la Junta— de ser uns trepes i de tenir ambicions personals. Tals acusacions són sorprenents, atès que vénen d'un col·lectiu que no té cap problema a saltar-se el reglament per tal de satisfer l'ambició personal d'una altra persona. En resum, la meua impressió és que dins RCat no es practica el que es proclama. En tres dies ha sorgit a la llum pública tot el que blasjàvem: despotisme; nepotisme; amiguismes; acusacions injustes contra gent honrada; tergiversació dels fets; saltar-se les normes internes per interessos propis; poca democràcia interna; adhesions acrítiques al

líder; purgues; censura (alguns comentaris enviats per reagrupats al web de RCat, crítics amb Carretero, simplement no hi apareixen); infraccions (una organització paral·lela a l'associació, el partit polític Reagrupament Nacional Català, que s'ha posicionat a favor de Carretero, disposava de les adreces electròniques dels membres de l'associació, infringint la Llei de protecció de dades, atès que són dues organitzacions independents); manca de transparència de cara enfora (de la reunió de Sant Boi de Llobregat esmentada en va sortir un comunicat en què s'afirmava que els responsables territorials donaven "ple suport a Joan Carretero i a l'equip directiu de Regrupament" <http://www.reagrupament.cat/novaweb/content/view/1598/1/>, però el document no deia que diversos responsables territorials no donen suport a Carretero); i fins i tot silenciaments a l'estil de la novel·la «1984» de George Orwell (el comunicat penjat al web de RCat per la Junta que havia quedat el 31 de gener, explicant el motiu de la crisi i que es convocaria una assemblea general, ha estat eliminat; es podia llegir a <http://www.reagrupament.cat/novaweb/content/view/1593/1/>, però a Vilaweb es dona fe de l'existència d'aquest document <http://www.vilaweb.cat/noticia/3684072/lactualjunta-reagrupament-anuncia-passos-seguir-sortida-carretero.html>).

Ho sento, però aquest no és el meu projecte. No puc treballar-hi veient en què s'ha convertit. No puc permetre el tracte que s'ha donat, com a mínim, a Valdero, Abad i Pereira. No puc, simplement. Si la corrupció política és un planeta, RCat ha deixat de ser el meteorit que l'havia d'esberlar i n'ha esdevingut un satèl·lit. Per arribar aquí no calia mobilitzar i il·lusionar tanta gent, francament. Arran de tot plegat he hagut de demanar disculpes a totes les persones que, des del juny del 2009, havia convençut que votessin RCat. Els dec una explicació i, amb els qui he pogut parlar personalment, se m'ha fet molt difícil mirar-los als ulls i relatar-los com ha anat tot plegat. Des d'aquí, doncs, demano disculpes a totes les persones a les quals vaig intentar convèncer que calia apostar per la independència i la regeneració democràtica a través de RCat.

D'altra banda, faig públic que no votaré RCat —o la candidatura en què participi— a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2010. No puc fer confiança a una candidatura que funciona amb unes pràctiques més que qüestionables, oïmés quan es proposava de combatre-les. A més a més, sóc de Valls i, per tant, si volgués votar RCat em tocava votar Sandra Lomas (si finalment accedeix a la candidatura). Aquesta persona no em mereix prou confiança per diversos motius: poca capacitat de diàleg (he vist com, en debatre un tema, no deixa exposar arguments a l'altre); la participació en aquests fets tan poc edificants; i el fet que l'honradesa política que se li pressuposa està en dubte (en deixar de treballar per al grup parlamentari d'ERC al Congrés de Diputats per la forta davallada de diputats d'aquest partit a les eleccions del març del 2008, el juny del 2008 va ser recol·locada —contractada d'urgència— en un ajuntament governat per ERC).

Em fa l'efecte que RCat pot acabar com Ciutadans. Aquesta crisi s'ha tancat en fals i molts reagrupats en són ben conscients. Qui ens assegura que demà Carretero no fa fora més gent per discrepàncies? Qui ens assegura que Carretero no se salta de nou el reglament per fer més de dos mandats com a dirigent de l'organització? Em temo que molts dels que ara han seguit acríticament Carretero i han girat l'esquena als membres de la Junta dimitits, d'aquí a dos anys se'n lamentaran. Potser llavors serà l'hora de tornar a engegar un projecte polític de —ara sí— Independència i Regeneració Democràtica (escrit així, amb majúscules). Per patriotisme i dignitat. Catalunya no mereix menys.

Valls, 3 de febrer del 2010